

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 1 (328)
Anul IX
7 ianuarie 2018

ANULS 2018
CENTENARIUS
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

2018 – Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918

Cuvântul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la proclamarea solemnă a anului 2018 ca An omagial al unității de credință și de neam și An comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918 –Catedrala patriarhală, 1 ianuarie 2018. (Sursa: www.basilica.ro)

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a proclamat anul 2018 drept **Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al făuritorilor Marii Uniri din 1918** pe tot cuprinsul Patriarhiei Române.

Credința creștină este, încă de la apariția poporului român în istorie, principalul element constitutiv al conștiinței de sine a românilor, al identității românești, alături de latinitate sau romanitate.

Este o realitate istorică incontestabilă faptul că etnogeneza românească și creștinarea au fost două procese concomitente și convergente. Încreștinați sau creștinați, adică uniți cu Hristos prin Botez, pe când se formau ca popor nou în istorie, românii poartă în sufletele lor pecetea tainei Crucii și Învierii lui Hristos, trăind ritmic istoria ca pe o Cruce și o Înviere, suferință și speranță, întristare și bucurie.

Biserica Ortodoxă Română a avut o contribuție majoră la promovarea conștiinței identității și a unității spirituale a neamului românesc.

Ea a cultivat cu insistență în sufletele credincioșilor români conștiința că au *aceeași obârșie*, ca neam, *aceeași limbă romanică* (neolatină) și *aceeași credință creștină*. Altfel spus, adevărul originii daco-romane și al latinității limbii sau adevărul „romanității românilor” a fost conștientizat în Biserică și transmis de ierarhi, preoți și diaconi prin predici, dar mai ales prin tipărirea cărților bisericești și difuzarea lor în toate provinciile locuite de români, inclusiv în Transilvania.

În predosloviile sau prefețele tipăriturilor importante întâlnim adesea *afirmarea originii române și unității de credință a românilor*. Toți clericii tipografi au avut conștiința că tipăriturile lor sunt adresate întregii seminții românești.

După ce limba română orală a luat forma scrisului, ea a fost folosită pentru a traduce textul Sfintei Scripturi din limba greacă, în limba vie a poporului român. Când a devenit și limbă de cult sau liturgică, *limba română* a dobândit statutul de *limbă de cultură și civilizație creștină*. **Liturghia săvârșită în limba română** în toate provinciile locuite de români a devenit, astfel, **un factor de unificare spirituală etnică, de promovare a conștiinței identității și unității naționale, dar și a culturii românești**.

Mihai Eminescu, cunoscând rolul Bisericii și al credinței creștine în dezvoltarea culturii și a limbii române ca veșmânt viu al învățăturilor de credință și al cultului liturgic, a numit **Biserica Ortodoxă Română „maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbii și unitatea etnică a poporului”**.

Biserica Ortodoxă Română a slujit întotdeauna poporul român și a sprijinit aspirațiile lui. În acest sens, marele istoric **Nicolae Iorga** scria: „Mitropolitii, episcopii, egumenii și așa de adesea ori și smeriții călugări ori umilii preoți de mir au dat poporului, ei singuri aproape, toată învățătura, au înzestrat neamul cu o limbă literară, cu o literatură sfântă, cu o artă în legătură cu gustul și nevoile lui, au sprijinit Statul fără să se lase a fi înghițiți de dânsul, au călăuzit neamul pe drumul pământului fără a-și desface ochii de la cer (...), dând istoriei noastre cărturari, caligrafi, sculptori în lemn, argintari, oameni de Stat, ostași, mucenici și sfinți”.

Cultivând conștiința unității de credință și neam, **Biserica Ortodoxă Română a contribuit la pregătirea marilor evenimente istorice**, având ca scop unitatea națională a românilor, și anume: **Unirea Principatelor din 1859, obținerea Independenței de stat a României (1877-1878) și Marea Unire din 1918**, decisivă pentru constituirea statului național unitar România.

Sărbătorim în acest an, 2018, împlinirea **Centenarului de la înfăptuirea Unirii Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei cu Regatul României, în anul 1918**, după încheierea Primului Război Mondial. Intrarea României în această conflagrație mondială (4/17 august 1916) a urmărit, de fapt, întregirea neamului românesc și făurirea statului național unitar.

(continuare în pagina 2)

Motivul pentru care a fost trimis Sfântul Ioan Botezătorul

„Acesta este despre Care eu am zis: *După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era. Și eu nu-L știam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă.*”

(Ioan 1, 30-31)

Ioan a primit slujirea botezului pentru ca prin apa pocăinței, el să pregătească calea Domnului, nefiind el însuși Domnul. Dar când Domnul a fost cunoscut, era în plus să mai pregătească el calea, pentru că, pentru cei care L-au cunoscut, El însuși a devenit Calea. De aceea, botezul lui Ioan nu a durat mult timp, ci a durat atâta timp cât să arate smerenia Domnului... Și avea Domnul nevoie să fie botezat?

Imediat, eu răspund oricui pune această întrebare, întrebând: *Era nevoie pentru Domnul să fie născut? Avea nevoie Domnul să fie răstignit? Avea nevoie Domnul să moară? Avea nevoie Domnul să fie îngropat? Dacă toate aceste mari umilințe le-a luat asupra Sa, nu*

trebuia oare să primească și botezul?

Când Domnul a fost botezat cu botezul lui Ioan, botezul lui Ioan a încetat. Ioan a fost atunci aruncat în închisoare. Apoi nu mai găsim pe nimeni să fie botezat cu acest botez. Dar dacă Ioan l-ar fi botezat numai pe Domnul, unii ar fi gândit că botezul lui Ioan era mai sfânt decât cel al lui Hristos, ca și cum Hristos singur a fost găsit vrednic să fie botezat cu botezul lui Ioan, iar neamul omenesc cu Botezul lui Hristos.

Și astfel, botezul slujitorului ar fi apărut a fi mai mare decât botezul Domnului. Alții au fost însă botezați cu botezul lui Ioan, pentru ca botezul lui Ioan să nu apară mai mare ca botezul lui Hristos. Dar Domnul de asemenea a fost botezat pentru ca, prin Domnul care primește botez de la slugă, alte slugi să nu disprețuiască Botezul Domnului. Acesta este motivul pentru care a fost trimis Ioan.

Fericitul AUGUSTIN

Sursa: *Doxologia.ro*

2018 – Anul Omagial al unității de credință și de neam și Anul comemorativ al Făuritorilor Marii Uniri din 1918

(continuare din pagina 1)

În cei doi ani de război, clerul ortodox român a fost foarte activ: o parte a clerului ortodox român din Regatul României a însoțit trupele române pe câmpurile de luptă, o altă parte a rămas alături de credincioșii din teritoriile românești ocupate de trupele germane și bulgare, iar mulți monahi și monahii din mănăstiri s-au angajat ca voluntari în serviciile sanitare ale Armatei române.

În 27 martie/9 aprilie 1918, la Chișinău, Sfatul Țării a hotărât cu majoritate de voturi Unirea Basarabiei cu România. În cuvântul regelui Ferdinand, rostit în cadrul dejunului oficial de la Palatul Regal din Iași, oferit în cinstea delegației basarabene, era menționată importanța momentului: „V-ați alipit în timpuri grele pentru Țara Mamă, ca un copil tânăr, însă cu inima adevărat românească. Salutăm în voi o parte frumoasă a unui vis care niciodată nu se va șterge (...) Trăiască copilul cel mai mic, dar poate cel mai voinic, al României Mari!”.

La 15/28 noiembrie 1918, în Sala Sinodală a Palatului Mitropolitan din Cernăuți, s-au desfășurat lucrările Congresului General al Bucovinei, care a hotărât „Unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României!”.

Desăvârșirea României mari a fost împlinită prin proclamarea Unirii Transilvaniei cu România, în 18 noiembrie /1 decembrie 1918, la Alba Iulia. Cele două Biserici românești din Transilvania, Ortodoxă și Greco-Catolică, dincolo de anumite suspiciuni și neînțelegeri între ele, au contribuit mult la efortul de emancipare națională.

În dimineața zilei de 1 decembrie 1918, la sfârșitul Sfintei Liturghii, săvârșite în biserici

ca ortodoxă din Alba Iulia, episcopul Miron Cristea al Caransebeșului, a citit *rugăciunea pentru dezrobirea neamului românesc*. Căprinsul profund al rugăciunii rostite a creat o emoție foarte puternică în rândul celor prezenți, încât întreaga biserică a intonat apoi imnul *Deșteaptă-te, române*. Se spune că atunci: „nu era nici un ochiu uscat. Din ochii tuturor curgeau sfintele lacrimi ale învierii noastre naționale”.

Sedința Adunării Naționale Constituante s-a încheiat cu un cuvânt festiv al episcopului ortodox Ioan I. Papp al Aradului, care accentua ideea potrivit căreia clerul și poporul sunt „una în cugete și simțiri, sunt una în dorințele și aspirațiile naționale”.

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 a avut urmări pozitive pentru noul stat român întregit și pentru Biserica Ortodoxă Română. La 18/31 decembrie 1919, în scaunul vacant de mitropolit primat al României a fost ales episcopul Caransebeșului, Miron Cristea, care, în anul 1925, a devenit primul patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, urmând apoi desfășurarea procesului de organizare unitară a Bisericii din întreaga Românie.

La 15 octombrie 1922, în cadrul unei ceremonii desfășurate la Catedrala Reîntregirii Neamului din Alba Iulia, regele Ferdinand I și regina Maria au fost încoronati ca suverani ai României Mari, act ce simboliza unirea tuturor românilor „de la Nistru până la Tisa” sub același sceptru.

Comemorarea făuritorilor Marii Uniri și a contribuției istorice majore a acestora la îndeplinirea idealului național de unitate constituie o ofrandă de recunoștință, dar și prilej pentru generația actuală de a cunoaște mai bine virtuțile lor, de a le prețui și a le

pune în lucrare, fiind chipuri de lumină și întărire spirituală pentru viața și lucrarea Bisericii astăzi.

După Revoluția din decembrie 1989, ziua de 1 decembrie 1918 a devenit Ziua Națională a României, Ziua Unității și Demnității Naționale a Românilor. Întrucât unitatea teritorială realizată în anul 1918 nu mai este astăzi pe deplin aceeași, trebuie să sporim mai mult comuniunea cu frații noștri români din apropierea granițelor actuale ale României și cu românii de pretutindeni. De asemenea, trebuie să apărăm și să cultivăm unitatea de credință și neam, pentru a promova demnitatea poporului român în dialog și cooperare cu celelalte popoare ale lumii.

Prin milostivirea lui Dumnezeu, cu rugăciunile Maicii Domnului și ale tuturor sfinților, prin dărnicia clerului și credincioșilor din Patriarhia Română, dar și a Guvernului României, a municipiului București și a unor primării și consilii județene din țară, în ziua de 30 noiembrie 2018, la sărbătoarea Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României, va fi sfințită Catedrala Națională, acest edificiu nou fiind o necesitate liturgică practică, dar și un simbol al spiritualității românești.

Catedrala Mântuirii Neamului sau Catedrala Națională, cu hramul principal Înălțarea Domnului și Ziua Eroilor, unește simbolic iubirea față de Dumnezeu a unui popor creștin, jertfelnic și darnic, cu recunoștința pe care o datorăm permanent Eroilor Neamului.

Ne rugăm Preasfintei Treimi să ne dăruiască tuturor bucuria comuniunii frățești în păstrarea dreptei credințe, a unității și a demnității noastre naționale.

† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române